



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 233/2022-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa súdneho exekútora [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Martina Hopferová, proti postupu Okresného súdu Košice I v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 20 Er 1428/2013 a proti uzneseniu Okresného súdu Košice I č. k. 20 Er 1428/2013 z 18. októbra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 3. januára 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Ďalej žiada ústavný súd, aby mu priznal finančné zadosťučinenie v sume 200 eur a náhradu trov konania v sume 492,31 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na základe návrhu oprávneného (Dopravný podnik mesta [REDACTED]) na vykonanie exekúcie proti povinnej ([REDACTED]) sa pred okresným súdom viedlo exekučné konanie, v ktorom bol sťažovateľ poverený výkonom exekúcie. Dňa

25. septembra 2021 bolo súdu doručené podanie sťažovateľa, v ktorom predložil okresnému súdu návrh oprávneného na zastavenie exekúcie z 11. decembra 2019.

3. Sudca okresného súdu napadnutým uznesením určil, že došlo k zastaveniu starej exekúcie (I. výrok) *ex lege* dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoUNEK“), keďže uplynula rozhodná doba podľa § 3 ods. 1 tohto zákona a v danom prípade nejde o výnimku podľa § 2 ods. 2 tohto zákona ani neexistuje dôvod predĺženia rozhodnej doby podľa § 4 ods. 1 a 2 tohto zákona. Sťažovateľovi nepriznal nárok na náhradu paušálnych trov exekúcie (II. výrok) podľa § 6 ods. 4 ZoUNEK, keďže oprávnenému nezaslal upovedomenie o zastavení exekúcie do 180 dní od nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť argumentujúc, že

a) postúpil okresnému súdu návrh oprávneného na zastavenie exekúcie, o ktorom nebolo vôbec rozhodnuté. Obdobne postupoval aj v iných veciach (napr. v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 4 Er 1007/2010), keď súdy exekúciu zastavili vzhľadom na prejavenu vôľu oprávneného. Sťažovateľ namieta diametrálne odlišné rozhodovanie v obdobných veciach bez riadneho odôvodnenia tohto odklonu;

b) nestotožňuje sa s názorom okresného súdu, že mal vydať upovedomenie o zastavení starej exekúcie. Podľa sťažovateľa na to neexistoval zákonný dôvod, keďže súd po nadobudnutí účinnosti ZoUNEK naďalej rozhodoval o zastavení exekúcie na návrh oprávneného;

c) okresný súd sa odklonil od zákonných ustanovení, najmä § 4 ods. 2 písm. b) ZoUNEK, podľa ktorého rozhodná doba neuplynie skôr ako dvanásť mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia súdu, ak súd ku dňu, keď sa má stará exekúcia zastaviť, rozhoduje o zastavení starej exekúcie. Sťažovateľ zdôrazňuje, že návrh na zastavenie exekúcie bol podaný ešte pred účinnosťou ZoUNEK. Vo vzťahu k postaveniu ZoUNEK ako *lex specialis* k zákonu Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov zdôrazňuje, že primárnym kritériom na určenie dôvodu a spôsobu zastavenia exekúcie musí byť moment, keď nastal dôvod na zastavenie starej exekúcie. Poukazuje pritom na názor ústavného súdu (II. ÚS 468/2021);

d) odôvodnenie, prečo okresný súd nerozhodol vôbec o návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie, považuje za nepresvedčivé;

e) napadnuté uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a konanie vykazuje vady, ktoré predstavujú zásah do jeho ústavou garantovaných práv. Sťažovateľ preto žiada o kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou a dohovorom;

f) tým, že o trovách exekúcie rozhodoval priamo sudca, došlo k porušeniu zásady dvojinstančnosti (uznesenie č. k. III. ÚS 152/2017 z 28. februára 2017);

g) následkom svojvoľného a arbitrárneho rozhodnutia je aj zásah do jeho práva vlastníť majetok. Súdny exekútor má vždy nárok na úhradu trov exekúcie, nie je zjavné, prečo by mal všetky náklady vynaložené v súlade so zákonom a účelne znášať súdny exekútor, keď iba konal svoju zákonom ustanovenú povinnosť;

h) keďže o návrhu na zastavenie exekúcie oprávneného do dnešného dňa rozhodnuté nebolo, sťažovateľ namieta aj porušenie práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie, že napadnutým postupom a uznesením okresného súdu, ktorým určil, že došlo k zastaveniu starej exekúcie, a nepriznal sťažovateľovi nárok na náhradu paušálnych trov exekúcie, došlo k porušeniu ním označených práv.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde), a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu výrokom I. napadnutého uznesenia a základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu

7. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že domáhať sa ochrany základných práv na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba jedine v záujme ochrany svojich základných práv (napr. II. ÚS 32/06, II. ÚS 80/06). Sťažovateľ musí teda namietať porušenie svojich základných práv, a v spojitosti s konaním pred všeobecným súdom je to možné len vtedy, ak je v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu účastníkom konania, v ktorom namieta porušenie základných práv (napr. II. ÚS 3/05, II. ÚS 90/2012).

8. Podľa § 37 ods. 1 Exekučného poriadku účastníkmi konania sú oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor.

9. Súdny exekútor v zmysle platných právnych predpisov je oprávnený podať opravný prostriedok – sťažnosť len proti výroku uznesenia všeobecného súdu, ktorý sa ho bezprostredne týka, resp. ktorým sa rozhoduje o jeho právach, t. j. len proti výroku uznesenia, ktorým sa rozhoduje o náhrade trov konania (porov. II. ÚS 468/2021).

10. Vo vzťahu k výroku I napadnutého uznesenia (výrok o určení, že došlo k zastaveniu starej exekúcie) sťažovateľ ako súdny exekútor nemal postavenie účastníka konania, a preto nemá v tejto časti aktívnu legitimáciu na podanie ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ ako súdny exekútor môže podať ústavnú sťažnosť len proti výroku uznesenia všeobecného súdu, ktorý sa ho bezprostredne týka resp. ktorým sa rozhoduje o jeho právach. Inými slovami, v prípade napadnutého uznesenia len proti výroku II o nepriznaní nároku na náhradu paušálnych trov exekúcie.

11. Už uvedené sa v celom rozsahu vzťahuje aj na namietané porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov tým, že okresný súd do dňa podania jeho ústavnej sťažnosti vôbec nerozhodol o návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie.

12. Keďže porušenie označených práv výrokom I napadnutého uznesenia a postupom okresného súdu namietala osoba odlišná od účastníka konania, ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu výrokom II napadnutého uznesenia

13. Ústavný súd predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa, zohľadniac súčasný postoj prezentovaný Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v kontexte rozhodovacej činnosti ústavného súdu v tzv. bagateľných veciach (rozhodnutie ESLP vo veci Kláčanová proti Slovenskej republike č. 8394/13, rozsudok z 27. 11. 2018), v zmysle ktorého tzv. bagateľnosť veci (predmetu konania) nemôže byť jediným a nosným dôvodom odmietnutia ústavnej sťažnosti (I. ÚS 247/2019) a nie je tomu tak ani v tomto prípade.

14. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny), resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru patrí právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

15. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, ako aj prípad svojoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojoľne možno interpretovať ako prípady, keď všeobecný súd urobí záver v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame, či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016). O svojoľli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

16. Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Nie je preto zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné,

a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

17. Ústavný súd preskúmal sťažovateľom napadnuté uznesenie okresného súdu a zistil, že o takú situáciu v jeho veci nejde. Vychádzal pritom aj zo svojej stabilnej judikatúry, v zmysle ktorej je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony; pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

18. V sťažovateľovej veci okresný súd určil, že došlo k zastaveniu starej exekúcie *ex lege* podľa ZoUNEK (bod 14 napadnutého uznesenia), okresný súd následne postupoval podľa § 6 ods. 4 písm. a) ZoUNEK, keďže sťažovateľ v zákonnej lehote podľa druhej vety § 5 ods. 3 ZoUNEK nevydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie, čím nesplnil zákonné podmienky na priznanie paušálnych trov. Zákon o ukončení niektorých exekučných konaní zároveň neupravuje iný spôsob, ktorým by umožňoval okresnému súdu priznať súdnemu exekútorovi nárok na náhradu paušálnych trov exekúcie bez vydania daného upovedomenia spolu s výzvou na úhradu paušálnych trov exekúcie v zákonnej lehote (bod 15 napadnutého uznesenia).

19. Ústavný súd v tejto súvislosti po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu konštatuje, že okresný súd postupoval v súlade s platnými právnymi predpismi, svoje rozhodnutie vo vzťahu k výroku o náhrade paušálnych trov exekúcie riadne odôvodnil na vec vzťahujúcimi sa normami práva, pričom ústavný súd nezistil aplikačnú ani interpretačnú svojvôľu pri rozhodovaní v napadnutom konaní.

20. Z obsahu ústavnej sťažnosti však vyplýva, že vzhľadom na návrh oprávneného na zastavenie tejto exekúcie podaný ešte pred účinnosťou zákona o ukončení niektorých exekučných konaní sťažovateľ očakával zastavenie tejto exekúcie podľa Exekučného poriadku, a preto nevydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie, na vydanie ktorého neboli podľa neho naplnené podmienky. Napriek konštatovaniu v bode 12 tohto uznesenia považuje ústavný súd za potrebné doplniť, že z bodu 2 napadnutého uznesenia vyplýva, že súdny exekútor doručil okresnému súdu návrh oprávneného na zastavenie exekúcie z 11. decembra 2019 až 25. septembra 2021, teda po vstupe ZoUNEK do účinnosti (1. januára 2020).

21. Vychádzajúc z uvedeného, okresný súd v čase vydania napadnutého uznesenia vychádzal zo skutočnosti – okamihu doručenia návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie, ktorý nastal neskôr ako účinky právnej úpravy ZoUNEK, podľa ktorej ak sú splnené zákonné podmienky zastavenia starej exekúcie, *ex lege* dochádza k jej zastaveniu. Tomu potom zodpovedá aj výrok okresného súdu, ktorý určuje, že došlo k zastaveniu exekúcie, a nie že exekúciu zastavuje. Preto neobstojí tvrdenie sťažovateľa, že nevydal upovedomenie o zastavení starej exekúcie, keďže v čase nadobudnutia účinnosti ZoUNEK okresný súd rozhodoval o zastavení exekúcie na návrh oprávneného. Pokiaľ argumentácia sťažovateľa mala smerovať k tomu, že samotný návrh oprávneného na zastavenie exekúcie z 11. decembra 2019 mal predstavovať skutočnosť, ktorá nastala skôr ako nadobudnutie účinnosti ZoUNEK, k tomu ústavný súd konštatuje, že až od okamihu doručenia tohto návrhu na zastavenie exekučného konania vo veci konajúcemu súdu možno konštatovať, že súd rozhoduje o návrhu na zastavenie exekúcie. Za procesnej situácie, keď nastali účinky ZoUNEK a až následne bol doručený návrh oprávneného na zastavenie exekúcie, ústavný súd konštatuje, že okresný súd nepochybil, ak dospel k záveru, že *ex lege* došlo

k zastaveniu exekúcie pred tým, ako bol doručený návrh oprávneného na zastavenie exekúcie (porov. II. ÚS 53/2022).

22. Vo vzťahu k namietanému diametrálne odlišnému prístupu všeobecných súdov ústavný súd len dopĺňa, že z bodu 2 uznesenia Okresného súdu Brezno č. k. 4 Er 1007/2020 z 31. decembra 2019, na ktoré poukazuje sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti, je zrejmé, že (na rozdiel od prejednávanej veci sťažovateľa) v tejto veci bol návrh oprávneného na zastavenie exekúcie konajúcemu súdu doručený 23. decembra 2019, teda pred účinnosťou ZoUNEK 1. januára 2020.

23. Zároveň ústavný súd dopĺňa, že o obdobnú situáciu išlo aj vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 468/2021, keďže konajúci Okresný súd Zvolen ku dňu účinnosti ZoUNEK (1. januára 2020) rozhodoval o návrhu oprávneného na zastavenie exekúcie, ktorý mu bol doručený 23. decembra 2019.

24. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie okresného súdu spĺňa ústavnoprávne požiadavky súdneho rozhodnutia a ústavný súd v ňom neidentifikoval signály svojvôle či arbitrárneho prístupu zo strany okresného súdu.

25. Na tom nemôže nič zmeniť ani námietka sťažovateľa spočívajúca v tom, že vo veci nerozhodoval vyšší súdny úradník, ale priamo sudca. Hoci sa javí, že okresný súd porušil zákonom stanovený postup (§ 10 ods. 2 ZoUNEK), je potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou zaručeného základného práva. V tomto ohľade ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovneniu ústavnej sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Inými slovami, ústavný súd nepristupuje k vyhovneniu ústavnej sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou zaručeného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (porov. I. ÚS 12/2022).

26. Keďže namietané uznesenie sudcu okresného súdu posúdil ústavný súd ako také, ktoré spĺňa ústavnoprávne požiadavky súdneho rozhodnutia, a nezistil v jeho odôvodnení svojvôľu alebo arbitrárnosť, je možné uzavrieť, že porušenie procesných predpisov v postupe okresného súdu, keď namiesto vyššieho súdneho úradníka rozhodoval sudca, nedosiahlo takú intenzitu, ktorá by mohla mať ústavnoprávny rozmer alebo by bola spôsobilá relevantným spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

27. K rovnakému záveru ústavný súd dospel aj v súvislosti s námietkou porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy napadnutým uznesením. Ide o právo hmotnoprávnej povahy a sťažovateľ jeho porušenie argumentačne odvíja od namietaného porušenia jeho práv procesnej povahy. Vychádzajúc z argumentácie sťažovateľa, nevyhnutným predpokladom porušenia jeho hmotných práv by bol záver o tom, že došlo k porušeniu jeho procesných práv.

28. Vzhľadom na argumentáciu sťažovateľa ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť svoj právny názor, podľa ktorého samotná skutočnosť, že v konečnom dôsledku môže nastať stav, keď nebudú uspokojené všetky nároky exekútora pri výkone exekúcie, nemusí viesť k protiústavným dôsledkom. Toto riziko, ktoré exekútor nesie, je odôvodnené a do značnej miery kompenzované jeho v podstate monopolným postavením pri výkone exekúcie (porov. I. ÚS 477/2021).

29. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 16/04, I. ÚS 27/04, II. ÚS 1/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

30. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa závery napadnutého uznesenia okresného súdu spochybňovali, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

31. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 28. apríla 2022

Miloš Maďar
predseda senátu